

CERERE DE INTERVENȚIE ÎN INTERES PROPRIU

Instanța_

Secția_

Dosar nr. /

Termen la data de_

Domnule Președinte, [1]

Subsemnatul [2] _, domiciliat în_, în calitate de intervenient în dosarul nr._la instanța_, cu termen la_, formulez prezenta cerere de

Intervenție în interes propriu

prin care solicit:

- să obligați reclamantul/pârâtul [3] la_; [4]
- obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele cererii sunt următoarele:

Motivele de fapt [5]: învederez instanței că_

Temeiul de drept [6]: Invoc dispozițiile art. 49 și ale art. 50 C. proc. civ., precum și_

Probe [7]: Solicit încuviințarea următoarelor probe_

Anexez: copii ale cererii de intervenție, câte una pentru fiecare parte, înscrisuri doveditoare, copii ale înscrisurilor pentru părți certificate pentru conformitate, lista cu numele și adresele martorilor propuși, chitanța ce

atestă plata taxei judiciare de timbru în cuantum de _lei, timbrul

judiciar în valoare de _lei. [8]

Semnătura,

Domnului Președinte al Judecătoriei/Tribunalului/Curții de Apel [9]

Explicații

[1] Natura juridică. Cererea de intervenție în interes propriu, reglementată de art. 49 alin. (2) C. proc. civ., este o cerere incidentală, formulată de un terț, din inițiativa sa, în cadrul unui proces deja existent pe rolul instanței de judecată.

Ea are caracterul unei cereri de chemare în judecată întrucât intervenientul urmărește realizarea sau conservarea unui drept propriu, urmărind obligarea celorlalte părți din proces la îndeplinirea unor prestații, la restituirea unor bunuri etc.

1.1. Cerințe obligatorii:

a) existența unei legături între cererea de intervenție și cererea principală;

b) justificarea unui interes al terțului în formularea cererii. De altfel, art. 49 alin. (1) C. proc. civ. se referă în mod expres la persoanele care au un interes, condiționând participarea terțului în cadrul procesului civil de justificarea unui interes în promovarea cererii în cadrul unui proces deja pornit între alte persoane, iar nu pe cale separată. În această situație este vorba de un interes distinct de cel care trebuie să existe ca una din condițiile pentru promovarea acțiunii civile și care trebuie evidențiat pentru fiecare capăt de cerere în parte.

Așadar, intervenientul pe cale principală va fi ținut să demonstreze nu numai interesul în promovarea acțiunii sale ca atare (de pildă obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri), dar și interesul de a promova această acțiune în cadrul procesului deja pornit. De exemplu, intervenientul are o creanță împotriva pârâtului, anterioară celei a reclamantului, și urmărește satisfacerea acesteia cu prioritate;

c) întrunirea elementelor prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, potrivit art. 112 C. proc. civ.;

d) admisibilitatea cererii. S-a apreciat în literatura de specialitate că în cazul acțiunilor strict personale nu este admisibilă cererea de intervenție.

1.2. Termenul de introducere. Potrivit dispozițiilor art. 50 alin. (2) C. proc. civ., cererea de intervenție în interes propriu poate fi formulată numai în fața instanței de fond, până la închiderea dezbaterilor.

Potrivit alin. (3), cererea poate fi făcută și în apel, dar numai cu învoirea părților. Intervenția voluntară nu poate fi formulată în recurs, așa cum rezultă din interpretarea art. 50 C. proc. civ.; potrivit art. 51 C. proc. civ., numai cererea de intervenție în interesul uneia dintre părți poate fi făcută chiar și înaintea instanței de recurs.

[2] Calitate procesuală activă. Potrivit dispozițiilor art. 49 C. proc. civ., orice persoană care are un interes poate formula cerere de intervenție. În ceea ce privește intervenția principală, intervenientul trebuie să fie titularul dreptului pretins, deci trebuie să aibă calitate procesuală activă în cadrul acțiunii formulate. În plus, intervenientul va trebui să justifice condiția interesului.

Intervenientul principal are o poziție independentă de cea a celorlalte părți în litigiu, ceea ce înseamnă că, de pildă, poate exercita apel sau recurs împotriva hotărârilor pronunțate în cauză, indiferent de faptul că celelalte părți exercită sau nu căile de atac.

[3] Calitate procesuală pasivă poate dobândi atât reclamantul, cât și pârâtul din procesul inițial, în funcție de obiectul cererii formulate de intervenientul principal. Esențial este, la fel ca în orice altă acțiune, să fie chemat în judecată cel care este obligat în cadrul raportului de drept substanțial; în consecință, prin chemarea acestuia în calitate de pârât, va dobândi calitate procesuală pasivă în cadrul raportului juridic de drept procesual civil.

[4] Obiectul cererii. Acesta constituie întotdeauna pretenția concretă a reclamantului, materializându-se în solicitarea adresată instanței de judecată de a obliga pârâtul la plata unei sume de bani, anularea unui contract, partajarea bunurilor comune etc.

Sanctiunea neprecizării obiectului acțiunii este nulitatea cererii de chemare în judecată, potrivit art. 133 C. proc. civ.

[5] Motivele de fapt. în funcție de natura cererii sau a acțiunii formulate, intervenientul-reclamant va trebui să expună motivele de fapt și cauza acțiunii.

în măsura în care acțiunea este mijlocul legal prin care o persoană cere instanței judecătorești fie recunoașterea dreptului său, fie realizarea acestui drept, ori despăgubiri pentru împiedicarea sa în exercitarea aceluși drept, reclamantul trebuie să indice instanței, după caz, care este dreptul încălcat, în ce constă încălcarea acestuia, eventual de ce pârâtul este cel ținut la repararea pagubei. De asemenea, reclamantul va trebui să evidențieze interesul promovării acțiunii.

Astfel, reclamantul va trebui să expună împrejurările de fapt care legitimează solicitarea adresată instanței, într-o manieră clară, ordonată cronologic și, pe cât posibil, indicând temeiul pretenției sale. Acesta ar putea consta, de pildă, într-un contract, [succesiune](#) legală, fapt ilicit cauzator de prejudicii etc.

[6] Temeiul de drept întrucât intervenția principală are caracterul unei cereri de chemare în judecată, alături de temeiul de drept procesual (art. 49 și art. 50 C. proc. civ.) vor fi indicate și temeiurile de drept material. Spre exemplu, pentru revendicare va fi indicat art. 480 C. civ., pentru rezoluțiunea contractelor art. 1020-1021 C. civ. etc.

[7] Reclamantul are posibilitatea să folosească următoarele mijloace de probațiune: înscrisurile (art. 172-176 C. proc. civ.); martorii (art. 186-200 C. proc. civ.); expertiza (art. 201 -214 C. proc. civ.), cercetarea la fața locului (art. 215-217 C. proc. civ.), interogatoriul (art. 218-225 C. proc. civ.). Reclamantul va propune administrarea acelor mijloace de probațiune admise de lege, utile și pertinente cauzei, în funcție de natura și obiectul litigiului dedus judecății. Astfel, într-un proces de divorț se pot folosi înscrisuri și martori, dar nu se poate folosi interogatoriul pentru dovedirea motivelor de divorț (art. 612 pct. 6 C. proc. civ.). Potrivit dispozițiilor art. 1191 C. civ., nu se poate face dovada cu martori când valoarea obiectului actului depășește suma de 250 lei și, de asemenea, nu se poate face dovada cu martori în contra sau peste cuprinsul actului scris, indiferent de valoarea raportului juridic.

[8] Taxa judiciară de timbru este reglementată prin Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare¹⁰⁵, și este prevăzută pentru acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești, precum și pentru cererile adresate Ministerului Justiției și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu excepțiile prevăzute de lege. Acțiunile și cererile se taxează diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu evaluabil în bani, taxele actualizându-se în fiecare an.

Trebuie subliniat că, potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, neîndeplinirea obligației de plată la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii. Dovada achitării acestora o reprezintă chitanța în original eliberată de unitatea care încasează sumele de bani.

A. Astfel, potrivit art. 2 din Legea nr. 146/1997, acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, în anul 2005 se taxează astfel:

- a) până la valoarea de 366.000 lei 19.000 lei
- b) între 366.001 lei și 3.660.000 lei 19.000 lei + 10 % pentru ce depășește 366.000 lei
- c) între 3.660.001 lei și 36.594.000 lei 348.000 lei + 8 % pentru ce depășește 3.660.000 lei
- d) între 36.594.001 lei și 182.970.000 lei 2.982.000 lei + 6 % pentru ce depășește 36.594.000 lei
- e) între 182.970.001 lei și 365.940.000 lei 11.765.000 lei + 4 % pentru ce depășește 182.970.000 lei
- f) între 365.940.001 lei și 1.829.700.000 lei 19.084.000 lei + 2 % pentru ce depășește 365.940.000 lei
- g) peste 1.829.700.001 lei 48.359.000 lei + 1 % pentru ce depășește 1.829.700.000 lei

Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se face pe cale de expertiză, dispusă din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți, taxa calculându-se la valoarea rezultată din expertiză (art. 5 din N.M. de aplicare a Legii nr. 146/1997)).

B. Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează potrivit art. 3 din Legea nr. 146/1997, cuantumul acestor taxe fiind indicat, în lucrarea de față, pentru fiecare cerere și acțiune în parte, iar toate celelalte acțiuni și cereri neevaluabile în bani, neprevăzute la acest articol, se taxează se timbrează cu 73.000 lei (art. 13 din Legea nr. 146/1997).

9.2. Timbrul judiciar este reglementat prin O.G. nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, cu modificările și completările ulterioare¹³⁵, și se aplică pentru toate situațiile în care se plătește taxa judiciară de timbru.

Art. 3 din O.G. nr. 32/1995 stabilește cuantumul sumei ce se achită pentru achiziționarea timbrelor judiciare pentru diferite cereri și acțiuni. Astfel, cererile de chemare în judecată, adresate instanțelor judecătorești, în cazul în care se solicită soluționarea în fond a cauzei, se timbrează cu timbru judiciar în valoare de 3.000 lei. Dacă aceste cereri au ca obiect o valoare mai mare de 1.000.000 lei, se aplică timbre judiciare de

15.000 lei, dacă valoarea este de peste 10.000.000 lei, se aplică timbre judiciare de

30.000 lei, iar dacă valoarea este de peste 100.000.000 lei, se aplică timbre judiciare de 50.000 lei.

Spre deosebire de taxa judiciară de timbru, timbrul judiciar este mobil și se atașează cererii de chemare în judecată.

[9] Instanța competentă este aceea sesizată cu judecarea cererii principale. În această situație operează o prorogare legală de competență, ce determină extinderea competenței instanței sesizate cu cererea introductivă să judece și cererea incidentală.

9.1. Procedura soluționării cererii. Cererea de intervenție se judecă o dată cu cererea principală; totuși, dacă judecata cererii principale ar fi întârziată prin intervenția în interes propriu, instanța poate hotărî disjungerea judecării celor două cauze, potrivit art. 55 C. proc. civ.

Potrivit dispozițiilor art. 52 C. proc. civ., instanța va asculta părțile și pe cel care intervine, apoi va hotărî, prin încheiere, asupra încuviințării în principiu a cererii de intervenție. Încheierea va putea fi atacată numai o dată cu fondul.

După încuviințarea în principiu, instanța va dispune comunicarea intervenției și, în cazul în care întâmpinarea este obligatorie, va fixa termenul în care aceasta va putea fi depusă.

Potrivit art. 53 C. proc. civ., cel care intervine va lua procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției, iar actele de procedură următoare se vor îndeplini și față de cel care intervine.

LegeAZ.net